

Arrest

nr. 310 439 van 23 juli 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B.DE VOS
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 september 2023 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEKEMPE, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt echter op 6 januari 2011 als niet ontvankelijk afgewezen.

Op 9 januari 2011 wordt er ten aanzien van de verzoekende partij een administratief verslag opgemaakt in het kader van de vreemdelingencontrole.

De verzoekende partij beschikt tot 19 januari 2014 over een tijdelijk verblijf.

Op 13 september 2023 wordt de verzoekende partij aangehouden omwille van feiten van deelname aan bendevoering. Hiervoor wordt zij op 15 september 2023 ook daadwerkelijk opgesloten in de gevangenis te Turnhout.

Op 19 september 2023 krijgt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op dezelfde dag wordt er haar ook een inreisverbod ter kennis gegeven (bijlage 13sexies).

Dit inreisverbod betreft de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer:

Naam: K.

Voor naam: T. A.

Geboortedatum (...)1979

Geboorteplaats Charsadda

Nationaliteit: Pakistan

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 19.09.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 15.09.2023 voor bendevoering, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Voor zover de feiten bewezen zouden zijn, getuigen ze in hoofde van betrokkene van een verregaande normvervaging en een gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht. De feiten lijken ook te geven van een georganiseerd karakter. Betrokkene heeft bovendien geen verblijfsadres in België. Dit alles maakt dat er gevaar is voor recidive.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Turnhout op 15.09.2023. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt niet dat hij een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Artikel 8 van het EVRM is dan ook niet van toepassing. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Op 29 september 2023 keert de verzoekende partij vrijwillig terug naar Polen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de hoorplicht en van de motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Uit de beslissing blijkt dat verwerende partij zich steunt op artikel 74/11, §1 Vw, waarin bepaald wordt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”*

Uit deze bewoording volgt dat verwerende partij in eerste instantie rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

In casu blijkt de overheid enerzijds geen rekening te hebben gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker, en anderzijds blijkt de overheid zich te baseren op foutieve veronderstellingen die zij voor waar blijkt aan te nemen.

a.

Het gezins- en familieleven van verzoeker

Er moet een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker blijken uit de bestreden beslissing (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900), op grond waarvan verwerende partij besloot een bepaalde termijn op te leggen (zie bv. RvV van 29 juni 2015, nr. 148 746).

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de elementen van het gezins- en familieleven van verzoeker.

Verzoeker heeft willen uitleggen dat alles op een misverstand lijkt te berusten, dat hij bij zijn echtgenote en vier kinderen was die in Nederland wonen, dat hijzelf in Polen een verblijfsrecht heeft en dat hij louter op stap was met zijn eigen broer om iets te gaan drinken.

Wat verzoeker ook probeerde, niemand luisterde en niemand wilde de verklaringen van verzoeker noteren.

Verzoeker diende wat documenten te ondertekenen en verder werd er naar verzoeker (noch naar zijn broer of vriend) niet geluisterd.

Thans dient verzoeker in de bestreden beslissing te lezen dat hij op eigen initiatief zou hebben nagelaten om de administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen van zijn dossier. Dit betreft een volstreekte onwaarheid, wel integendeel werd verzoeker als een crimineel behandeld, werd hem verplicht om enkele documenten die hij niet kan lezen te ondertekenen, en weigerde men verder elke uitleg of elke verklaring van verzoeker te noteren.

Verzoeker werd niet gehoord.

Het spreekt voor zich dat indien verzoeker gehoord zou geweest zijn, verzoeker meteen alles zou vermeld hebben omtrent zijn huwelijk en kinderen.

Bovendien werd de Poolse verblijfskaart van verzoeker afgenomen. Zijn verblijfskaart vermeldt duidelijk dat verzoeker over een verblijfsrecht in Polen beschikt op grond van de gezinshereniging met zijn echtgenote. De verwerende partij was dus zelfs zonder verzoeker te hebben gehoord ontegensprekelijk op de hoogte van zijn familiale banden. De vermelding in de bestreden beslissing “Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt niet dat hij een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft” is dan ook volstrekt verkeerd.

De feiten waarop de bestreden beslissing zich steunt zijn niet correct. De bestreden beslissing schendt dan ook voormelde bepalingen.

In de bestreden beslissing werd op geen enkele wijze gehouden met de specifieke omstandigheden zoals bepaald in artikel 74/11.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat verwerende partij zich diende te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

In casu werd geen rekening gehouden met het werkelijke familieleven van verzoeker met zijn partner en kinderen. Er is geen enkele evenredigheidstoets gedaan.

Gezien die afweging afwezig is, is de beslissing evident niet redelijk en niet proportioneel.

Bovendien werd verzoeker geen enkele keer gehoord, waardoor de verwerende partij het hoorrecht heeft geschonden.

Hierdoor heeft verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht, het motiveringsbeginsel, artikel 8 EVRM en artikel 74/11 Vw. geschonden.

Huidig middel is ernstig en gegrond.

b.

De strafrechtelijk insinuaties

Ten tweede baseert de bestreden beslissing om tot haar besluit te komen zich op onbewezen feiten, nl. van benedevorming:

“Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 15.09.2023 voor benedevorming, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Voor zover de feiten bewezen zouden zijn, getuigen ze in hoofde van betrokkene van een verregaande normvervaging en een gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht. De feiten lijken ook blij te geven van een georganiseerd karakter. (...) Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Hoewel de verwerende partij zelf reeds toegeeft dat de feiten niet bewezen zijn (“voor zover de feiten bewezen zouden zijn”), gaat de verwerende partij bij het nemen van de beslissing er gemakshalve van uit dat de feiten bewezen zouden zijn en dat verzoeker daarom geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er kan verzoeker niets ten laste worden gelegd. Verzoeker werd gearresteerd zonder enige aanleiding, en er werd niets bezwarends gevonden. Minstens dient het vermoeden van onschuld voorrang te hebben en kan op heden niet worden aangenomen dat de feiten bewezen zouden zijn.

De verwerende partij stelt dat deze “feiten” een maatschappelijke impact zouden hebben en dat verzoeker daardoor wordt geacht de openbare orde te schaden. Verzoeker heeft geen idee welke “feiten” de verwerende partij daarmee bedoelt, want is kan geen enkel feit worden weerhouden.

Door bij het nemen van de beslissing zomaar te steunen op volstrekt niet-bewezen vage aannames, en daaruit af te leiden dat verzoeker de openbare orde zou schaden, schendt de verwerende partij de voormelde bepalingen.

Waar een inreisverbod wordt afgeleverd, steunend op het onjuiste feitelijke gegeven dat verzoeker een strafrechtelijk feit zou hebben gepleegd, terwijl deze nog geenszins is bewezen, is dan ook manifest onjuist.

Huidig middel is ernstig en gegrond.”

2.2. Verzoekende partij voert in haar middel de motiveringsplicht aan als zijnde geschonden. Daarbij bekritiseert zij de bestreden beslissing inhoudelijk waardoor zij in wezen de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, is geschraagd op artikel 74/11, §1, tweede lid waarbij dit artikel concreet stelt dat:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”*

In casu werd voorafgaand aan het inreisverbod een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Er werd geen termijn voor vrijwillig vertrek voorzien. Dit wordt overigens niet betwist door de verzoekende partij. Zulks rechtvaardigt reeds het opleggen van een inreisverbod.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat er uitvoerig gemotiveerd wordt waarom er gekozen wordt voor een termijn van drie jaar.

De verzoekende partij is echter van oordeel dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar geval.

De verzoekende partij geeft aan dat zij had willen uitleggen dat zij een echtgenote en kinderen heeft welke in Nederland wonen, dat zij zelf over een verblijfsrecht beschikt in Polen en dat zij op de bewuste datum beweerdelijk enkel op stap geweest zou zijn met haar broer. Er zou echter niemand bereid gevonden zijn om naar hem te luisteren of de verklaringen te noteren. Er zou enkel overgegaan zijn tot het ondertekenen van enkele documenten.

De verzoekende partij kan op dit punt niet worden gevolgd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 15 september 2023 en dus vóór het nemen van de bestreden beslissing een vragenlijst hoorrecht werd overgemaakt aan de verzoekende partij. De verzoekende partij liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de administratie over te maken. Aldus liet zij op eigen initiatief na de administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die haar dossier kenmerken toen haar de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor haar belangen op te komen en haar standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met deze gegevens. De elementen die zij thans in het verzoekschrift aanhaalt blijken geenszins uit de stukken van het administratief dossier. De Raad dient zich bij zijn wettigheidstoets te plaatsen op het ogenblik van de beoordeling van het bestuur. De zorgvuldigheidsverplichting rust niet enkel op de bestuursoverheid maar deze geldt evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. De verplichting om de vragenlijst hoorrecht in te vullen teneinde de verwerende partij op de hoogte te brengen van alle nuttige elementen zodat deze rekening zou kunnen houden met alle omstandigheden eigen aan de persoon, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. De verzoekende partij kan haar eigen onzorgvuldigheid niet afwentelen op de verwerende partij.

Bovendien is de verzoekende partij die vrijwillig teruggekeerd is naar Polen, waar zij naar eigen zeggen over een verblijfstitel beschikt, in de mogelijkheid om de opschorting of de opheffing van huidig inreisverbod te verzoeken. In de bestreden beslissing wordt overigens uitdrukkelijk aangegeven dat *“Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”* Indien de verzoekende partij aldus daadwerkelijk over een verblijfstitel voor Polen beschikt, dan is het duidelijk dat huidig inreisverbod enkel voor België geldt. In haar verzoekschrift brengt de verzoekende partij zelf aan dat haar vrouw en kinderen zich in Nederland bevinden en niet België. Zij maakt aldus niet aannemelijk over een gezinsleven in België te beschikken. De Raad ziet dan ook niet hoe de bestreden beslissing een schending van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou kunnen inhouden.

In een volgende onderdeel van het middel haalt de verzoekende partij voornamelijk aan dat de strafrechtelijke feiten waarop de verwerende partij zich baseert nog niet bewezen zijn.

Vooreerst merkt de Raad op dat overeenkomstig artikel 16, § 5 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, de onderzoeksrechter een aanhoudingsbevel uitvaardigt wanneer hij het bestaan van ernstige aanwijzingen van schuld vaststelt. Het gegeven dat een onderzoeksrechter aldus ernstige aanwijzingen van schuld kon weerhouden – wat weliswaar niet impliceert dat de verzoekende partij reeds schuldig werd bevonden – vormt in deze dan ook een indicatie dat haar aanhouding bijvoorbeeld niet zonder meer berustte op een vergissing en dat zij geheel niets te maken zou hebben met de zaak.

Er moet ook worden benadrukt dat de verzoekende partij niet zonder meer een parallel kan maken tussen handelingen binnen het domein van het strafrecht en van het vreemdelingenrecht. Dat de onderzoeksrechter een verdere voorlopige hechtenis van de verzoekende partij niet meer strikt noodzakelijk achtte voor de openbare veiligheid – waarbij dient te worden opgemerkt dat de voorlopige hechtenis een vorm van vrijheidsberoving betreft in het kader van een onderzoek in strafzaken waarin de schuldvraag nog niet definitief is beslecht, derwijze dat deze aan zeer strikte voorwaarden is verbonden teneinde in overeenstemming te zijn met artikel 5 van het EVRM – houdt niet in dat de verwerende partij het gegeven dat de verzoekende partij in verband wordt gebracht met zwaarwichtige strafbare feiten, niet langer zou kunnen weerhouden om hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen.

De verwerende partij beschikt over een eigen beoordelingsbevoegdheid en is hierbij niet gebonden door de beoordeling van de onderzoeksrechter inzake het al dan niet handhaven van de voorlopige hechtenis. Om deze reden blijkt ook niet dat het noodzakelijk was dat de verwerende partij specifiek motiveerde over de vermelding van de onderzoeksrechter dat de verdere aanhouding van de verzoekende partij niet langer volstrekt noodzakelijk was voor de openbare veiligheid. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij was aangehouden en zij verder zelf ook reeds aangeeft dat haar voorlopige vrijlating enkel werd toegestaan onder strikte voorwaarden, waaronder het verder meewerken met het gerechtelijk onderzoek en het betalen van een borg. Deze elementen wijzen er geenszins op dat de verzoekende partij intussen niet meer wordt verdacht of van elke verdenking is vrijgesteld.

Bovendien werd in casu slechts een inreisverbod voor de duur van drie jaar opgelegd, terwijl artikel 74/11 bepaalt: *“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”* In casu betreft het een gewoon inreisverbod en geen inreisverbod omwille van een ernstige bedreiging voor de openbare orde.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing berust op een foutieve feitenvinding. Een schending van de door haar opgeworpen bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt. Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU